

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Igora Burgera a sudcov JUDr. Milana Lipovského a JUDr. Martina Piovartsyho na neverejnom zasadnutí v Bratislave dňa 1. júna 2011 v trestnej veci odsúdeného **B. A. a spol. pre trestný čin vraždy** podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. b/, písm. i/ a písm. j/ Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 a iné, prerokoval sťažnosť odsúdeného B. A. proti uzneseniu Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica, zo dňa 22. marca 2011, sp. zn. BB-3 T 3/08, a takto

r o z h o d o l :

Podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. sťažnosť odsúdeného B. A. **sa z a m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e

Špecializovaný trestný súd v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica, uznesením zo dňa 22. marca 2011, sp. zn. BB-3 T 3/08,

uložil v bode II. odsúdenému B. A. podľa § 555 ods. 1 písm. a/ Tr. por. povinnosť nahradiť štátu trovy spojené s výkonom väzby od 13. októbra 2005 do 13. apríla 2006 a od 24. augusta 2006 do 11. novembra 2008 s tým, že na základe tohto uznesenia vydá riaditeľ ÚZVaJS rozhodnutie o výške trov väzby.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonom stanovenej lehote odsúdený sťažnosť, ktorú rozdelil do troch bodov.

V prvom bode vo vzťahu k väzbe v období od 13. októbra 2005 do 13. apríla 2006 uviedol, že orgány činné v trestnom konaní svojím postupom spôsobili prierahy v konaní, čo vyplýva z uznesenia Okresného súdu v Michalovciach, sp. zn. 4Tp 2/2006-29, zo dňa

15. marca 2006 v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach, č. k. 7Tpo 18/2006-38, zo dňa 30. marca 2006, čím boli porušené jeho základné práva podľa čl. 17 ods. 1, ods. 2 a ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 5 ods. 1 písm. c/, ods. 3 a ods. 4 Dohovoru. Preto nie on by mal platiť trovy väzby štátu, ale štát by mal odškodniť zásah do jeho práv.

V druhom bode vo vzťahu k väzbe v období od 24. augusta 2006 do 11. novembra 2008 odsúdený namietal, že bol vzatý do väzby na príkaz Špeciálneho súdu, ktorý bol zriadený v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky a bol zrušený na základe nálezů Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. PL. ÚS 17/08, čím opätovne došlo k porušeniu jeho vyššie uvedených práv.

V treťom bode odsúdený namietal zaujatosť sudcu JUDr. J. H., na ktorého podal žalobu na ochranu osobnosti na Okresnom súde v Michalovciach. Okrem toho je v spore na ochranu svojej osobnosti na tomto súde aj s členmi senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 2 Toš, JUDr. J. S., JUDr. M. K. a JUDr. P. F.. Odsúdený uviedol, že je vylúčené, aby menovaní sudcovia dokázali objektívne rozhodnúť o ním podanej sťažnosti.

Najvyšší súd po zistení, že sú splnené všetky formálne podmienky predpokladané Trestným poriadkom na podanie sťažnosti – sťažnosť podala oprávnená osoba proti rozhodnutiu, proti ktorému je sťažnosť prípustná a podanie bolo urobené včas, podľa § 192 ods. 1 Tr. por. preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia ako i konanie, ktoré mu predchádzalo a zistil, že sťažnosť odsúdeného B. A. nie je dôvodná.

K prvej námietke odsúdeného treba uviesť, že táto je nedôvodná. Právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe má v zmysle § 8 ods. 5 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov ten, kto bol vzatý do väzby, ak bolo proti nemu trestné stíhanie zastavené, bol oslobodený spod obžaloby, alebo vec bola postúpená inému orgánu. Naopak, v prípade právoplatného uznania viny má odsúdený podľa § 555 ods. 1 Tr. por. povinnosť nahradiť štátu trovy spojené s výkonom väzby. Túto povinnosť by nemal v tom prípade, ak by rozhodnutie o jeho vzatí do väzby bolo zrušené ako nezákonné.

Konkrétnu výšku trov väzby v zmysle odkazovacieho ustanovenia § 555 ods. 2 Tr. por. a nadväzujúcich ustanovení § 54 a nasl. zákona č. 221/2006 Z.z., o výkone väzby, v znení neskorších predpisov určí riaditeľ Ústavu Zboru väzenskej a justičnej stráže.

Ani druhá námietka odsúdeného nie je dôvodná. Ako už správne v tejto súvislosti uviedol Najvyšší súd vo svojom rozhodnutí, sp. zn. 5 Tost 42/2010, z 30. decembra 2010, z nálezu Ústavného súdu, sp. zn. PL. ÚS 17/08, nevyplýva, že by sa jeho uverejnením v Zbierke zákonov stali všetky doterajšie rozhodnutia Špeciálneho súdu nulitnými. Na základe tohto nálezu prešiel výkon súdnictva plynule na základe zákona č. 291/2009 Z.z. zo Špeciálneho súdu na Špecializovaný trestný súd dňom uverejnenia tohto nálezu v Zbierke zákonov Slovenskej republiky, keď dňom vyhlásenia tohto nálezu v Zbierke zákonov nadobudol účinnosť zákon č. 291/2009 Z.z. o Špecializovanom trestnom súde a o zmene niektorých zákonov.

Vo vzťahu k tretej námietke odsúdeného Najvyšší súd opäť poukazuje na vyššie zmienené rozhodnutie iného senátu Najvyššieho súdu, sp. zn. 5 Tost 42/2010, zo dňa 30. decembra 2010, ktorý sa touto námietkou na strane 3 tohto rozhodnutia už dostatočne zaoberal a s ním vyslovenou argumentáciou uvedenou v tomto rozhodnutí sa Najvyšší súd plne stotožňuje a v ďalšom na ňu len odkazuje.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky považoval sťažnosť odsúdeného B. A. za nedôvodnú a túto podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. zamietol.

Rozhodnutie bolo prijaté jednomyseľne.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je sťažnosť prípustná.

V Bratislave 1. júna 2011

JUDr. Igor B u r g e r, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Anna Halászová